

ἀνοίκιαστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀνοίκιαστους βόρ. ιδιώμ. ἀνοίκιαστος Κεφαλλ. ῥοίκιαστος Πελοπν. (Πάτρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νοίκιαστος <νοίκιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ δοθεὶς ἐπὶ ἐνοικίῳ, ὁ μὴ ἐκμισθωθείς σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Σπίτι-χτήμα ἀνοίκιαστο σύνηθ. || Φρ. Τὸ ψηλὰ τὰ ἔχει ἀνοίκιαστα (ἔχει τὰ ἄνω διαμερίσματα ἄνευ ἐνοίκου, ἥτοι ἔχει τὴν κεφαλὴν κενὴν) Χίος. Συνών. ἀνοίκος, ξενοίκιαστος, ξένοικος.

ἀνοικοκῦρευτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀνοικοκῦρετὸς βόρ. ιδιώμ. ἀνοικοκῦρευτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνοικοκῦρευτος Μέγαρ. ἀνοικοκῦρετὸς Λέσβ. ἀνοικοκῦρετὸς Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νοικοκῦρευτος <νοικοκῦρεύω.

1) Ὁ μὴ διευθυνόμενος καλῶς, ἐπὶ οἶκον Πόντ. (Τραπ.) κ. ἀ.: Ὁσπὶτ' ἀνοικοκῦρευτον. β) Ἀδιόρθωτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀνοικοκῦρεντά ἔχεις ἀκόμα τὰ καλοκαιρινὰ σου ροῦχα. γ) Ἀγαμος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

2) Ἐνεργ. ὁ μὴ διοικῶν καλῶς τὸν οἶκον, ἀτακτος σύνηθ.: Γυναῖκα ἀνοικοκῦρευτη σύνηθ. || Γνωμ.

Καλλιὰ φτωχὴ νοικοκερὰ | παρ' ἀνοικοκῦρευτη κερὰ Κρήτ. Συνών. ἀκοδεσπένευτος, ἀνοικόκυρος (II).

ἀνοικόκυρος ἐπίθ. (I) Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. νοικόκυρος. Ὁ μὴ ἔχων κύριον, ἀδέσποτος ἐνθ' ἀν.: Παιδὶ ἀνοικόκυρο Λακων. Ἀνοικόκυρον πρᾶμα Ρόδ. Συνών. ἀνάφεντος I.

ἀνοικόκυρος ἐπίθ. (II) Πελοπν. (Ἀρεόπ. Κάμπος Λακων. Πλάτ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. νοικόκυρος. Ἀνοικόκυρος 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἀθροῖπος ἀνοικόκυρος Κάμπος Λακων. Γυναῖκα ἀνοικόκυρη Ἀρεόπ.

ἀνοικοκυροσύνη ἡ, ἀμάρτ. ἀνοικοκυροσύνη Λέσβ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοικόκυρος (II). Ἡ κακὴ διοίκησις τοῦ οἴκου.

ἀνοικονόμητος ἐπίθ. κοιν. ἀνοικονόμῃ τους βόρ. ιδιώμ. ἀνοικονόμητος Πόντ. (Κερασ.) ἀνοικονόμῃ τους Μακεδ. ἀνοικονόμητος Σύμ. Τήν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνοικονόμητος. Τὸ ἀνοικονόμητος ἐκ τοῦ *νοικομῶ παρὰ τὸ οἰκονομῶ.

1) Ἀτακτοποιήτος, ἀδιόρθωτος, ἐπὶ τοῦ οἴκου Πόντ. (Κερασ.) 2) Δυσδιοίκητος, ἀνυπόφορος, δυσχερὴς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀνοικονόμητος ἀνθρώπος. Ἀνοικονόμητη γυναῖκα. Ἀνοικονόμητο παιδὶ κοιν. || Φρ. Οἰκονομῶ τὰ ἀνοικονόμητα (ἐπὶ δυσυπερβλήτων δυσχερειῶν) Ἀθήν. Φουρτοῦνα ἀνοικονόμητη (δυστυχία φοβερὰ) Μῆλ. 3) Ἀθεράπεντος, ἀπεριποίητος Τήν. — ΔΚαμπούρογλ. Τρισεύγ. 10: Ἐκοιμισμένο ἢ ἀνοικονόμητο ἦταν τὸ κτ'νό; (εἶχον περιποιηθῇ τὸ ζῶον, τοῦ εἶχον δώσει τροφήν;) Τήν. Ἡ πολιτεία δὲν θὰ τὴν ἀφίσῃ ἔτσι ἀνοικονόμητη ΔΚαμπούρογλ. ἐνθ' ἀν.

4) Ὁ μὴ βινηθείς, ἐπὶ γυναικὸς Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Δημητρ.

ἀνοίκος ἐπίθ. Κωνπλ. Σύρ. Χίος κ. ἀ. ἄν'κους Μακεδ. (Σέρρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. νοίκι. Πβ. καὶ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνοίκος = αἰοικος.

Ἀνοίκιαστος, ὁ ἰδ.

ἀνοιξῆς ἡ, ἄνδρ. Πελοπν. (Κορινθ.) Τήν. ἀν'ξῆς Ἡπ. Τήν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνοίξει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έας, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,240 καὶ 246.

1) Ὁρισμένη ποσότης ὕδατος διὰ τὴν ἄρδευσιν κήπων, ἡ ὅποια παρέχεται συνήθως ἐκ κοινῆς δεξαμενῆς Πελοπν. (Κορινθ.) Τήν.: Νὰ μοῦ δώσης μιὰ ἀνοιξῆς νερὸ Τήν.

2) Ἡ χαρακτηριστικὴ ὁσμὴ τῆς ἀνοιξῆς Ἡπ.: Γνωμ.

Οἱ Φλιβάρεις καὶ ἂν φλιβίσῃ, | πάλ' ἀν'ξῆς θιλὰ μυρίσῃ. Συνών. ἀνοιξέλλα.

ἀνοιξέλλα ἡ, ἀμάρτ. ἀν'ξέλλα Ἡπ. Μακεδ. (Σιάτ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνοίξει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλα ἀντὶ τῆς -έλλας.

Ἀνοιξῆς 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Γνωμ. Κι ἂν φλιβίσουν καὶ ἂν φλιβίσουν, | πάλ' ἀν'ξέλλας θὰ μυρίσουν.

ἀνοιξήσιος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. Οὐδ. ἀνοιξήσιος Πόντ. (Κερασ. Κολων.) ἀνοιξήσιος Πόντ. (Κερασ.) ἀνοιξήσιος Πόντ. (Χαλδ.) ἀνοιξήσιος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνοίξει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος. Περὶ τοῦ εἰς -έσι οὐδ. τύπ. ἰδ. Ἀνθ'Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 171.

1) Ἐαρινὸς ἐνθ' ἀν.: Ἀνοιξήσιος σπορὸς Λεξ. Δημητρ. Ἀῶμαν ἀνοιξήσιος (ἐνδυμα ἑαρινὸν) Χαλδ. Συνών. ἀνοιξήσιος 1. 2) Ὡς οὐσ., καρπὸς σπειρόμενος ἢ ὠριμάζων κατὰ τὸ ἔαρ Πόντ. (Κερασ. Κολων. Σάντ. Χαλδ.)

ἀνοιξι ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων. ἀνοιξι Καππ. (Ἀραβάν.) ἀν-νοιξι Μεγίστ. ἀνοιξ' Β.Εὐβ. κ. ἀ. ἀν'ξ' βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνοίξις.

1) Μικρὰ θύρα, παραπυλὶς Μακεδ. (Κολινδρ.) 2) Ἀναπεπταμένος τόπος, εὐρὺ πεδῖον μὴ περιωρισμένον ὑπὸ ὑψωμάτων γῆς καὶ ἔχον εὐρὺν ὁρίζοντα Ἴων. (Ἀλάτσατ. Κρήν.): Βγαίνουμε δὴ εἰς τὴν ἄκρη ποῦ εἶναι ἀνοιξι Ἀλάτσατ. Ὁμορφα εἶν' ἐδῶ, γιατί εἶν' ἀνοιξι Κρήν. Συνών. ἀνοιχτάδα, ἀνοιχτία, ἀνοιχτοσύνη. β) Ἡ πέρυξ τόπου τινὸς θέα Λευκ.: Ὁ τόπος αὐτὸς ἔχει ἀνοιξι. Συνών. ἀγνάντια Β 2. 3) Βλάστησις Σέρριφ.: Ἡ φυθεῖα ἡ φετινὴ ἔχει μιὰν ἀνοιξι! Συνών. ἀνοίγμα 6, ἀνοιξιά 3.

4) Μία τῶν τεσσάρων ἐποχῶν τοῦ ἔτους, ἔαρ κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἡρθε ἡ ἀνοιξι. Τὴν ἀνοιξι ἔρχονται τὰ χελιδόνια κοιν. Πρώτη ἀνοιξι (ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔαρος) Κεφαλλ. Ἐρθεν - ἐδῆβεν ἀνοιξι Τραπ. Μᾶς πῆρε ἡ-ῖ-ἀνοιξι Πελοπν. (Τριφυλ.) || Παροιμ. Τὸ χελιδόνι δὲ φέρνει πάντα τὴν ἀνοιξι (ὑπάρχουν ἐκτροπαὶ ἀπὸ τῶν καθεστώτων) Ζάκ. Ἴων. (Σμύρν.) Μ' ἔνα λουλούδι ἀν'ξ' δὲ γένιτι (πβ. τὸ ἀρχ. «μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ») Μακεδ. (Βελβ.) Μὲ τ' ἔναν ἀθ' ἀνοιξι κ' ἔρται (συνών. τῇ προηγουμένῃ. ἀθ' = ἀνθος, κ' ἔρται = δὲν ἔρχεται) Χαλδ. || Ἀσμ.

Τρεῖς μῆνις ἔχ' ἡ -ῖ-ἀνοιξι καὶ τρεῖς τοὺς καλονκαίρι Μακεδ.

Οὐλ' περιμέν' τὴν ἀνοιξι κ' ἡ κόρ' τὸ μοθοπῶρι, τ' ἀθὰ ἀθούν τὴν ἀνοιξι κ' ἡ κόρ' τὸ μοθοπῶρι (μοθοπῶρι = φθινόπωρον) Πόντ.

Πολλόπο μ', ἔρθεν ἀνοιξι κ' ἐσὺ κ' κελαηδίζεις Τραπ. Συνών. ἀνοιξιά 4. β) Ὁ μὴν Μάρτιος (καθ' ὃν ἄρχεται ἡ ἀνοιξι) Ἡπ. Συνών. Ἀνοιξιάτης, Μάρτις.

5) Τὸ ἀνθος bellis annua, εἶδος χαμαιμήλου Κέρκ. Συνών. ἀσπρολούλουδο, μαρτολούλουδο.

